

La margine de timp

Necorupb

La margine de timp, cu dorul călător,
te mai zăresc trecând câteodată
prin amintirile ce-ajung în zbor
pe-o aripă de toamnă-ntârziată.
Te pierzi însă prin umbrele rebele
din ceața care mi se-așterne-n cale,
dispari treptat din gândurile mele
cuprinse-n vrăji de magice sucale.
Le deapănă sucalele prin vreme,
nu pot să te aducă mai aproape,
nici din adânc de haos să te cheme
când luna trece-n taină peste ape.

Rugina toamnei se revarsă-n zare,
iar frunzele venite dinspre crânguri
par stoluri lungi de păsări călătoare,
cu amăgiri lăsându-se pe gânduri.
Dispare luna sub un colț de stâncă,
iar gândurile smulse din sucale
la margine de timp aleargă încă
spre tine să-mi deschidă altă cale,
să te ajung când timpul se oprește
pe umbrele din toamnă-ntârziată,
să gust din infinitu-n care crește
mireasma clipelor de altădată.